

בס"ד. שיחת יום ה' פ' שופטים, ב' אלול, ה'תשי"ג.

— בעת „קבלת-פנים” \* —

בלתי מוגה

א. ידוע שכל הענינים שבעולם — באים מבורא העולם, וכמודגש בענינים כלליים, כמו ענין הנישואין, היינו, שענין הנישואין באדם למטה — עליו נאמרו "נעשה אדם בצלמנו כדמותנו" — נמשך מענין הנישואין כפי שהוא באדם העליון, שזהו"ע הנישואין דהקב"ה וכנסת ישראל, כידוע שהקב"ה נקרא חתן וכנס"י נקראת כלה.<sup>2</sup>

ב. ענין הקידושין דכנס"י להקב"ה הוא ע"י תורה ומצוות — כמ"ש בנוסח ברכת המצוות: "אשר קדשנו במצוותיו", ואיתא בראשונים<sup>3</sup> (ומבואר בחסידות בארוכה<sup>4</sup>) ש"קדשנו" הוא מלשון קידושין, כאדם המקדש אשה. והיינו, שע"ז שאיש ישראל מקיים את המצוות שצוה הקב"ה ונתן כח לקיימם, ה"ה נעשה מקודש להקב"ה.

וענין זה שייך לכאור"א מישראל בכל הזמנים ובכל המקומות, כמ"ש<sup>5</sup> "כי המצוה הזאת גו' לא נפלאה היא ממך ולא רחוקה היא וגו' כי קרוב אליך הדבר מאד גו'", וכפי שמדייק אדמו"ר הזקן בספר התניא<sup>6</sup> מ"ש "קרוב גו' מאד", לא רק קרוב סתם, אלא "קרוב גו' מאד", ומוסיף ומדגיש ש"התורה היא נצחית" — שאצל כאור"א מישראל בכל הזמנים ובכל המקומות "קרוב מאד" קיום המצוות שע"ז נעשה מקודש להקב"ה.

וממשיך בכתוב ומפרט (שקיום המצוות הוא קרוב מאד) "בפיך ובלבבך לעשותו": "בפיך" — הו"ע הדיבור, "בלבבך" — הו"ע המחשבה (כפי שמוכח מהדיבור עצמו, שהרי מחשבת האדם מתגלה וניכרת בדיבורו), ו"לעשותו" — הו"ע המעשה. והיינו, שבענין הנישואין

(\* של החתן הת' מרדכי דובינסקי. (4) תניא פמ"ו. שם אגה"ת פ"י. וראה (1) בראשית א, כו. לקו"ת במדבר טז, ג. דרושי שמע"צ צא, א. (2) ראה גם לקו"ש ח"ט ע' 213. חל"ד ע' ובכ"מ. (5) נצבים ל, יא-יד. 143. ועוד. (3) ראה עקידה שער פת. הובא בערה"כ ערך קדושין. (6) רפי"ז.

דהקב"ה וכנס"י שע"י קיום המצוות ישנם ג' הענינים דמחשבה דיבור ומעשה.

וכן הוא גם בענין הנישואין למטה — שנמשך מענין הנישואין למעלה — שיש בזה ג' הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, שזהו"ע האירוסין והנישואין: באירוסין (קידושין) — ישנו ענין הדיבור (אמירת "הרי את מקודשת"), ובמילא גם ענין המחשבה (שהרי פעולת הקידושין צריכה להיות באופן שמוכח שמחשבתו היא לשם קידושין), ובנישואין — הו"ע המעשה בפועל, להיות "דור ישרים יבורך"<sup>8</sup>.

ג. והנה, מהחילוקים שבין אירוסין לנישואין — שבאירוסין, המקדש על תנאי, אם נתקיים התנאי מקודשת, ואם לאו אינה מקודשת<sup>9</sup>, משא"כ בנישואין, "אין תנאי בנישואין"<sup>10</sup>, היינו, שהתנאי בטל והמעשה קיים.

[וב' פירושים בזה<sup>11</sup>: (א) אין רגילות שיהיו הנישואין מתבטלים מחמת תנאי שהי' בקידושין, דרגילות הוא או שיודע וימנע מלישא, או גמרי ומחלי אהדדי בשעת נישואין. (ב) גם אם יודעים שלא מחל התנאי, אין התנאי מועיל, ומעשה הנישואין קיים].

ויש לבאר ענין זה בנוגע לאירוסין ונישואין דהקב"ה וכנס"י.

ד. ובהקדם מ"ש בפרשת השבוע דמינה אזלינן "ראה אנכי נתן גו' את הברכה אשר תשמעו אל מצות ה' גו"<sup>12</sup> — שאין זה בלשון תנאי, כמו "אם בחוקתי תלכו גו"<sup>13</sup>, אלא "אשר תשמעו", ודאי.

ומבאר הצ"צ (כפי שראיתי בכת"י שלא נדפס עדיין) בהגהותיו למאמר ד"ה ראה אנכי גו' בלקו"ת<sup>14</sup> [ששם נתבאר ענין ד' אותיות הוי' שבנפש, ובחי' איתן שבנפש, כמשנת"ל גם בהמאמר דיום הש"ק<sup>15</sup>, שחלקו מיוסד על מאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר ד"ה כי קרוב אליך הדבר מאד<sup>16</sup>] — וז"ל:

---

(7) ראה ר"ן קידושין ה, ב. (14) נדפס — לאח"ז — באוה"ת ראה ע' תרסו (וראה גם סד"ה ראה אנכי עטר"ת (סה"מ עטר"ת ע' תרכא)).

(8) תהלים קיב, ב.

(9) רמב"ם הל' אישות רפ"ו. טושו"ע (15) ד"ה ראה אנכי גו' דש"פ ראה, אה"ע רסל"ח.

(10) יבמות קז, א.

(11) ראה תוד"ה ב"ש — יבמות שם.

(12) ר"פ ראה.

(13) ר"פ בחוקתי.

(16) תרפ"א — נדפס בקונטרס צד (סה"מ תשי"א ע' 320 ואילך. — ולאח"ז בסה"מ תרפ"א ע' שכג ואילך).

"מתן-תורה נקרא ארוסין ולעתיד לבוא יהי נשואין התגלות פנימיות התורה",

— כדאיתא במדרש<sup>17</sup> "משל למלך שקדש אשה וכתב לה מתנות מועטות, כיון שבא לקחתה כתב לה מתנות רבות כבעל, כך העוה"ז אירוסין היו, שנאמר<sup>18</sup> וארשתיך לי לעולם .. אבל לימות המשיח יהיו נישואין", והיינו, שמ"ת שבו נתגלה נגלה דתורה, הו"ע של אירוסין בלבד, ואילו ענין הנישואין שהוא המשכת הפנימיות, יהי בגילוי פנימיות התורה (טעמי תורה) לעתיד לבוא<sup>19</sup> —

"וארז"ל אין תנאי בנשואין, רק התנאי אם בחוקותי תלכו זהו בבחי' אירוסין .. (משא"כ) הנשואין .. אין שייך תנאי אם, רק אשר תשמעו כו".

והיינו, שבמשך כללות הזמן שקודם ביאת המשיח (כולל גם הזמן שביהמ"ק הי' קיים, שלא היתה בו השלימות דימות המשיח), שהו"ע של אירוסין, שייך ענין של תנאי, שיכול להיות ענין הברכה, ויכול להיות גם באופן אחר ח"ו; משא"כ בביאת המשיח, כשיקויים היעוד<sup>20</sup> "את רוח הטומאה אעביר מן הארץ", שאז יהי ענין הנישואין — אזי לא שייך ענין של תנאי, ועל זה נאמר "את הברכה אשר תשמעו גו", ודאי.

ה. ומזה מובן גם בנוגע לזמן שקודם ביאת המשיח — שע"י ההתקשרות עם הקב"ה באופן של נישואין, אזי מתבטלים כל התנאים, וישנו רק "את הברכה".

וכל זה שייך ומודגש במיוחד בענין הנישואין למטה:

ענין הנישואין, שכוונים בית בישראל, "בנין עדי עד", מלשון נצחיות — נעשה ע"י ההתקשרות עם הקב"ה שהוא למעלה ממדידה והגבלה, למעלה מההגבלות דזמן ומקום, ולמעלה מכל סדר ההשתלשלות.

ומצד ההתקשרות עם ענין שלמעלה מזמן ומקום — שייך כבר עכשיו המעמד ומצב דלעתיד לבוא ש"את רוח הטומאה אעביר מן הארץ", ובמילא, ישנו גם עכשיו המעמד ומצב ד"את הברכה אשר תשמעו גו", שישנה אך ורק השפעת הברכה,

ובזה גופא — ברכה שבאה ע"י מתן-תורה שהתחלתו באל"ף ("אנכי") שלמעלה מבי"ת (ר"ת ברכה), שע"ז פועלים שגם ה"ארור"

19) ראה תו"א ס"פ ויגש (מד, ד). ובכ"מ.

20) זכרי' יג, ב.

17) שמור"ר ספט"ו.

18) הושע ב, כא.

(שמתחיל באל"ף) נהפך ל"ברוך"<sup>21</sup>, שזהו"ע "ברוך ה' אלקי ישראל מן העולם ועד העולם"<sup>22</sup>, מעלמא דאתכסייא לעלמא דאתגלייא<sup>23</sup>.

ומזה מובן שכאשר מתאספים לשמחה של יהודי שעומד לבנות בנין עדי עד — מבטלים את כל ההעלמות וההסתרים, וממשיכים "את הברכה אשר תשמעו", ברכה ודאי, הן ברוחניות והן בגשמיות, ועד לברכה בלי גבול, כמ"ש<sup>24</sup> "והריקותי לכם ברכה עד בלי די", שהיא למעלה יותר מהמדריגה "שאמרתי לעולמי די"<sup>25</sup>, ועי"ז פועלים להיות "בנין עדי עד", בנין נצחי.

ו. ומזה באים לקיום היעוד שבו מסיימים השבע ברכות: "מהרה כו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה"<sup>26</sup>, בביאת המשיח,

— ע"י הקדמת ביאת משיח הפרטי שבכאו"א מישראל, כמבואר באגה"ק<sup>27</sup>, שע"ז פועלים ביאת משיח הכללי —

דכיון שע"י כל שידוך וחתונה ניתוסף בהענין ד"יכלו כל הנשמות שבגוף", שאז "בן דוד בא"<sup>28</sup>, הרי זה הכנה קרובה לקיום היעוד "מהרה כו' ישמע בערי יהודה ובחוצות ירושלים קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה", הן בנוגע לנישואין של אנשים פרטיים מבנ"י, והן בנוגע להנישואין דהקב"ה וכנס"י, כאמור, שלעתיד לבוא יהי' לא רק ענין האירוסין, אלא גם ענין הנישואין.

\*

ז. כ"ק מו"ח אדמו"ר אומר בא' משיחותיו<sup>29</sup> שמשבת מברכים חודש אלול מתחיל כבר ענין היראה כו' ("מ'הויבט זיך שוין אָן צו שרעקן").

אבל, ביחד עם זה, הרי חסידים אינם מתפעלים ואינם מתייראים משום דבר, כיון שאינם הולכים בכח עצמם, אלא על גבי כתפיים רחבות ("אויף ברייטע פלייצעס")... ולכן, איזו עבודה שנותנים להם — אינם מתייראים מפני'.

ובכל אופן, שתהי' היראה ממה שצריכים להתיירא, אבל, כדרך

21) ראה פי' מהרז"ו הארוך לב"ר פ"א,	25) חגיגה יב, א.
י"ד.	26) ע"פ ירמ' לג, יו"ד-יא.
22) תהלים קו, מח.	27) ס"ד.
23) ראה לקו"ת פ' ראה יט, ב.	28) יבמות סב, סע"א. וש"נ.
24) מלאכי ג, יו"ד.	29) ראה לקו"ד ח"א קטו, ב ואילך.

החסידים — מתוך שמחה (אע"פ שלכאורה אין יראה ושמחה הולכים יחד ("סיאיז ניט קיין פאָר קליידער")), וכמו כן תהי' התשובה על הענינים שצריכים לעשות תשובה, ומתוך שמחה.

\*

ח. ישנו מנהג אצל חסידי פולין<sup>30</sup> שנותנים לחתן "קוויטלאַך" (פדיונות), כי, חתן ביום חופתו מוחלין לו על כל עוונותיו<sup>31</sup>, ולכן, בכחו וביכלתו לפעול מילוי הבקשות כו' ("אויסבעטן").

אבל אעפ"כ, אין ענין להתנהג כן, כיון שהנהגה כזו יכולה להביא לידי ישות.

אמנם, אלו שבאים לשמח את החתן — בכחם "אויסבעטן", ובפרט כשנמצאים בחודש אלול, שאז נמצא המלך בשדה<sup>32</sup>.

ובהתאם לכך, יש לחשוב ולכוין ולבקש עבור הבחורים שצריכים שידוכים.

[כ"ק אדמו"ר שליט"א הורה לא' הנוכחים שהי' בשנת האבילות, שיעשה איזה דבר לשמש את המסובים<sup>33</sup>, ואמר: כ"ק מו"ח אדמו"ר הי' אומר שכיון ש"כל ישראל בני מלכים"<sup>34</sup>, הרי גם דבר קטן, טירחא קלה, נחשבת עבורם לענין שלם<sup>35</sup>.

לאחר סידור הקידושין, טרם צאתו — אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א:]

יתן השי"ת לנו, בתוך כלל ישראל, כתיבה וחתימה טובה.

יה"ר שירבו שמחות בישראל, ונפגש תמיד בשמחות.



(34) שבת סז, א. וש"ג.

(35) ראה גם לקו"ש חט"ו ע' 279. התוועדות תשמ"ו ח"ב ע' 368. תשמ"ח ח"ב ע' 311. ועוד.

(30) ראה גם אג"ק חי"ח ס"ע נו.

(31) ירושלמי בכורים פ"ג ה"ג. מדרש

שמואל רפי"ז. פרש"י וישלח לו, ג.

(32) לקו"ת פ' ראה לב, ב.

(33) ראה רמ"א יו"ד סו"ס שצא, ובנ"כ.